

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Ямбол, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пепа Ил. Чиликова

Членове: Петранка Ст. Жекова
Гергана Ж. Кондова

при участието на секретаря И.ка П. Златева

в присъствието на прокурора Ж. П. И.

като разглежда докладваното от Петранка Ст. Жекова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232300600442 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по жалба на подсъдимите И. Й. И. и Б. М. Б., депозирана чрез защитника им адв.Й. С. Й., против присъда № *****г.постановена по нохд № *****г.по описа на РС- Ямбол.

С обжалваната подсъдимите И. Й. И. и Б. М. Б. са признати за виновни и в това, че на *****г.около 20.00 ч. на главен път ****, км.244+300 в землището на *****, обл.Ямбол, от товарен автомобил „*****“, с регистрационен номер *****, действайки в съучастие като съизвършители са отнели чужди движими вещи – сума в размер на 2430лв., от владението на М. В. С. от с.***, общ.*****, с намерение протИ.законно да ги присвоят, като употребили за това сила, поради което и на основание чл.198, ал.1, вр.с чл.20, ал.2 и чл.55, ал.1, т.1 от НК подс.Б. е осъден на 2 години лишаване от свобода, а подс.И. на 1 година и 8 месеца лишаване от свобода.

На основание чл.66, ал.1 от НК наложените наказания са отложени за изтърпяване за срок от по 4 години, считано от влизане на присъдата в сила, за двамата подсъдими.

Подсъдимите са признати за невиновни в това да са извършили грабеж на сума за разликата от 2430лв.до 4200лв., като на основание чл.304 от НПК са оправдани за това предявено обвинение.

Подсъдимите са осъдени да заплатят солидарно на М. С. сумата от 5000лв.за причиняване на неимуществени вреди от престъплението, ведно

със законната лихва, считано от датата на увреждането ****г.до окончателното изплащане на сумата, като искът за разликата до 25 000лв.е отхвърлен като недоказан и неоснователен.

Разпоредено е иззетите веществени доказателства- сума в размер на 2430лв.да се върне на пострадалия М. С., сума в размер на 1670лв.да се върне на И. И. и 600лв.да се върнат на св.В.П., след влизане на присъдата в сила.

На основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимите са осъдени да заплатят направените по делото разноски и държавна такса съобразно уважения размер на гражданския иск.

Във въззивната жалба на подсъдимите се навеждат доводи за необоснованост и незаконосъобразност на присъдата и за явна несправедливост на наложените наказания. Необосноваността се мотивира с обстоятелството, че фактическата обстановка е изградена единствено на основание показанията на св.С. и съответно са игнорирани всички останали доказателства. На това основание се правят две алтернативни искания за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимите да бъдат оправдани по предявеното им обвинение. Алтернативно се иска намаляване размера на наложените наказания на подсъдимите.

Подсъдимият Б. Б. оттегля депозината въззивна жалба, както и оттегля пълномощията си от адв.Й., което е прието от съда с нарочно определение.

Участващият по делото прокурор пледира за правилност и обоснованост на обжалваната присъда, като на това основание се иска същата да бъде потвърдена.

Въззивникът- подсъдим И. И. участва в съдебното заседание лично и чрез защитник адв.Й., чрез който поддържа жалбата си. Поддържа се искането за недоказаност на обвинението по отношение на него, като се сочи, че подс.И. не е нанесъл побой на св.С., като на това основание се иска да бъде оправдан и да се отхвърли приетия за съвместно разглеждане граждански иск.

Въззиваемият подсъдим Б. Б. изразява съгласие с обжалваната присъда.

Въззиваемият граждански ищец и частен обвинител М. С. не участва в съдебното заседание, чрез писмено депозирано становище изразява съгласие с постановената присъда и иска същата да бъде потвърдена.

Въззивната инстанция след като обсъди доводите в жалбата, становищата на защитника на подсъдимия И., на подсъдимия Б. и на прокурора, съгласно правомощията си на основание чл.313 и чл.314 от НПК извърши цялостна служебна проверка на обжалваната присъда намери следното:

Жалбата са допустима, тъй като е подадена в законния срок по чл.319 ал.1 от НПК и от лице имащо интерес и право на жалба. Разгледана по същество същата е неоснователна в предвид следното:

Приетата от районният съд фактическа обстановка е правилна, обоснована и се подкрепя напълно от събраните на досъдебното производство доказателства, поради което възражението във въззивната жалба в тази насока е неоснователно.

Св.М. С. е собственик и управител на „****“ ЕООД, чията основна дейност е изграждане на фотоволтаични централи. По повод изпълнение на

сключен договор със св.Е.П. за изграждане на ФВЦ до 30 kWp в гр. ****, С. наел на работа подсъдимите Б. Б. и И. И., свидетеля В.П. и сина на подсъдимия И. – И. И.. На ****г. след като приключили работа по възложения им обект, св.П. платила на св. С. сумата от 7630лв., в банкноти с номинал 50лв и 100лв и няколко банкноти с номинал 10 и 20лв. След това от тази сума св.С. платил възнаграждения на наетите работници, както следва: на подс.И. дал сумата от 2000лв., на Б. – 700лв. и на П. – 700лв. Останалата сума от 4230лв.С. прибрал в чанта с документи, която оставил в собствения си товарен автомобил „*****“ с ДК № ***** и потеглил към гр. *****. След него подсъдимите и свидетелите П. и И. И. се качили в л.а. „*****“ с ДК № ***** , управляван от подс.И. И. и също потеглили към гр. *****. По пътя работниците на С. установили, че заплатените им средства са по-малко от първоначално договорените със С. суми.

На 0****г около 20.00ч. св. С. спрял автомобила си на главен път **** км. ***** в землището на *****, обл.Ямбол за облекчаване физиологичните си нужди. Подс.И. също спрял зад неговия автомобил, след което двамата подсъдими слезли и отишли до автомобила на С.. Подс. Б. му казал, че парите, които им е дал не излизат точно. С. им предложил да разговарят, но на някоя от бензиностанциите по пътя, но те не се съгласили. Между тримата възникнал спор относно дължимите суми, който в последствие прераснал в конфликт. Св.С. се опитал да се качи в автомобила, но подс. Б. го хванал за яката и го дръпнал навън, съборил го на земята, след което подс. Б. и подс. И. му нанесли по един удар с юмрук в областта на лицето. Двамата подсъдими принудили С. да им даде останалите пари и взели от тях сумата от 2430лв., колкото смятали, че С. им дължи според първоначалната им уговорка. След това И. и Б. се качили на л.а. „*****“ и потеглили за *****. От взетата сума подсъд. Б. задържал за себе си 350лв., толкова дал и на св. П., а останалата част от парите останали в подс. И.. Св.С. се обадил на телефон 112 и съобщил за случилото се, след което бил извършен оглед единствено на товарния автомобил, но не и личен обиск. След влизането си в гр. ***** управляваният от подс.И. лек автомобил бил спрял от полицейски служители. При извършеното претърсване и изземване на 3.04.2022г от л.а. „*****“ с ДК № ***** били намерени и иззети 4350лв. С протокол за доброволно предаване подс.Б. предал сумата от 350лв.

От заключението на изготвената по делото дактилоскопна експертиза се установява, че иззетите по време на огледа на т.а. „*****“ с ДК № ***** дактилоскопни следи не съвпадат с отпечатъците на подсъдимите.

От заключението на изготвената съдебно-медицинска експертиза от вещото лице д-р С. е видно, че в резултат на нанесения му на 0****г побой С. е получил следните телесни увреждания: контузия на лявата слепоочно-челна област с наличие на палпаторно болезнен травматичен оток на меките тъкани с кръгловата форма, бледосинкаво кръвонаседнат с диаметър 4-4,5см; кръвонасядане с бледосинкав цвят и травматичен оток на горния и долен клепачи на лявото око; охлузване на кожата по гръбната повърхност на носната пирамида в близост до корена на носа с размери 0.5/0.5см; охлузване с червеникав цвят по кожата в лявата скулна област с размери 3/4мм; повърхностна рана с оточни ръбове, разположена напречно на висулката на лявото ухо с дължина 1см. Описаните увреждания имат травматична генеза,

дължат се на механичното действие /удар с или върху, тангенциален удар, протрИ.е/ на твърди тъпи и/или тъпоръбести предмети и е възможно да бъдат получени по време и начин, съобщени от пострадалия. Предвид характеристиките на уврежданията и тяхната локализация на пострадалия са били нанесени не по-малко от 3-4 удара. Описаните телесни увреждания са осъществили смисъла на медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за жИ.та на пострадалия. Увреждания с такава характеристика отзвучават в рамките на 7-10-15 дни при нормален ход на оздравителните процеси.

След случилото С. се променил. Започнал да изпитва страх да пътува сам. Монтирал камери на жилището си. Стръскал се насън и не можел да заспи. Понякога вадел оръжието си от касата, за да има с какво да се пази. Това обстоятелство се установява от показанията на съпругата му св.П. С.а.

Същата фактическа обстановка е приета и от първоинстанционният съд, като проверяващата съдебна инстанция я намира за обоснована и правилна, тъй като се подкрепя изцяло от събраните на съдебното следствие доказателства. Не се споделя становището на защитника на подс.И., че фактическата обстановка е изградена изцяло на показанията на св.С., които се опровергават от останалите събрани доказателства. Районният съд е направил подробен анализ на всички събрани доказателства, както поотделно така и ги е съпоставил помежду им и е изложил убедителни съображения за доказателствата, които кредитира, както и е мотивирал тези на които не дава вяра.

По безспорен и несъмнен начин е установено точно каква сума е била дадена на св.С. от св.П. за свършената работа, както и какви суми са получили от св.С., подсъдимите И. и Б. и св. В.П.. За установяване на това обстоятелства правилно и обосновано са кредитирани обясненията на подс.Б., показанията на св.С. и на св.В.П., който е незаинтересован от изхода на делото. Напълно обосновано не са кредитирани обясненията на подс.И., в частта им в която сочи, че св.С. му е заплатил за свършената от него работа не 2 000лв., а 5 000лв. Това негово твърдение протИ.речи най- вече на обективните данни в протокола за претърсване и изземване, от който е видно, че при спирането на автомобила на подсъдимите на входа на гр.*****, в подс.И. са били открити 3400лв. Ако действително С. е заплатил на И. сумата от 5000лв. то при спирането му в гр.***** в него е следвало да бъде открита много по-голяма сума от наличната, тъй като от обясненията му се установява, че по пътя от гр.**** до гр.***** е похарчил сума около 330лв. /150лв. за горИ. и 180лв. за останалите покупки/.

По отношение установяването на точната сума отнета от св.С. първоинстанционният съд обосновано и правилно не е дал вяра на показанията на С., в частта им, в която се твърди, че му е била отнета цялата сума от 4200лв. Това негово твърдение протИ.чречи на обективните находки по време на извършеното претърсване и изземване в автомобила на подсъдимите. Видно от данните от протоколите от извършеното процесуално следствено действие у подсъдимите е била намерена и иззета общата сума от 4700лв., която не съответства на общата сума от получените от тях трудови възнаграждения и отнетите парични средства. Същата е несъответна дори и ако към нея се прибавят изхарчените по пътя парични средства от

подсъдимите и св. П.. Тъй като при огледа на товарния автомобил не е бил извършен обиск на пострадалото лице за съда остава неясно дали у последния са били налице парични средства и какъв е бил техният размер. Провереният съд споделя правната логика на решаващата съдебна инстанция при определяне точния размер на предмета на престъплението и правилно е прието за доказан размер на отнетите парични средства на 2430лв. Споделят се изводите, че от събраните доказателства следва да се приеме, че св.С. в резултат на упражненото му физическо насилие е бил принуден сам да даде процесната сума на подсъдимите. В тази насока обосновано не са кредитирани показанията на пострадалия С., че парите са били взети от автомобила му от подс.И., тъй като същите са изолирани и в протИ.речие с обясненията на двамата подсъдими. Същите са в протИ.речие и със заключението на дактилоскопната експертиза, от която е видно, че издетите по време на огледа дактилоскопни следи не съвпадат с отпечатъците на двамата подсъдими. В тази насока обосновано са кредитирани обясненията на подсъдимите, в частта им, че в резултат на възникналото спречкване помежду им и упражнената спрямо него физическа принуда пострадалият С. сам е извадил сумата, предмет на грабежа, и я е предал на подсъд. Б..

От събраните доказателства следва да бъде направен безспорен и несъмнен извод, че подсъдимите са упражнили физическо насилие спрямо св.С., чиято цел е да го принудят да им даде процесната сума. В тази насока обосновано и правилно са кредитирани показанията на св. С. в частта им, в която се твърди, че е бил съборен от подс.Б. на земята и е получил по един юмручен удар в лицето от двамата подсъдими. В подкрепа на обясненията на пострадалия са обективните находки по време на прегледа на пострадалия от съдебен лекар, извършено на 4.04.2022г. така и от заключението на съдебномедицинската експертиза, като вещото лице е категорично, че именно от локализацията на уврежданията може да се заключи за нанесени минимум 3-4 удара. Самият Б. е посочил в протокола за доброволно предаване, че е взел парите от С. след като му е нанесъл един удар. Това обстоятелство не се опровергава от показанията на свидетелите А. и К. – полицейски служители в РУ-*****, които сочат, че пострадалият не е имал по себе си видими следи от насилие, тъй като от разпита на вещото лице се установява, че с оглед естеството на уврежданията – в голямата си степен кръвонасядания е напълно възможно последните да не са били видни непосредствено след деянието и да проявят характеристиките си няколко дни след случилото се. Показанията на св.П., който по време на извършването на деянието се е намирал в автомобила на подс.И. заявява, че не е видял нанасянето на удари, но сочи между подсъдимите и пострадалия е имало: “караница, викове...разправия на висок тон... караницата беше силна“. Твърди също така, че е слязъл от автомобила едва накрая при което действително е възможно да не е видял случващото се между С., И. и Б..

След направен пълен анализ на събраните на досъдебното производство доказателства правилно и обосновано е прието от решаващата съдебна инстанция, че подсъдимите са автори на инкриминираното деяние.

Дадената от районния съд правна квалификация на деянието е правилна и се споделя от проверяващия съд. Безспорно е установено, че подсъдимите И. и Б. са осъществили от обективна и субективна страна състава на

престъпление по *****, тъй като на ****г.около 20.00 ч. на главен път ****, км.***** в землището на *****, обл.Ямбол, от товарен автомобил „*****“ с регистрационен номер *****, действайки в съучастие като съизвършители са отнели чужди движими вещи – сума в размер на 2430лв., от владението на М. В. С. от с.***, общ.*****, с намерение прот.законно да ги присвоят, като употребили за това сила.

Грабежът е сложно съставно престъпление, включващ в себе си два акта, осъществени с едно решение и с една цел. Единият акт на изпълнителното деяние се изразява в употреба на сила или заплашване, а другият – е отнемането на вещта. В конкретния случай двамата подсъдими са използвали сила за сломяване съпротивата на пострадалия, която се изразява в неговото събаряне на земята и нанасянето на няколко удара с ръце в областта на главата му. Употребената от подсъдимите сила е с цел да му отнемат вещите, предмет на престъплението. В резултат на употребената принуда фактическата власт върху процесните вещи е преминала от техния собственик – св. С. в подсъдимите, като последните лично са установили своята фактическа власт върху вещите, предмет на посегателството.

Правилно и обосновано е прието, че подсъдимите са действали в съучастие, като съизвършители, тъй като всеки един от тях е взел участие в двете фази на изпълнителното деяние- употреба на физическа сила по отношение на пострадалия и отнемане на вещите предмет на престъплението, както и установяване на трайна фактическа власт. Всеки един от тях е съзнавал, че участва в изпълнителното деяние заедно с другия подсъдим и извършва действия, насочени към осъществяването на общия престъпен резултат. В конкретния случай общността на умысла е била резултат на моментното координиране на престъпните прояви на всеки един от подсъдимите.

Инкриминираното деяние е извършено от подсъдимите с пряк умысел, тъй като са съзнавали, че пострадалия не желае да им даде доброволно процесната сума и затова го принудили, чрез употреба на физическа принуда да стори това въпреки волята си, като пряко са целели този престъпен резултат.

По отношение признаването на подсъдимите за невиновни в това да са отнели от владението на М. С. сума в размер от 2430лв.до 4200лв.и тяхното оправдаване на основание чл.304 от НПК съдът намира за ненужно да се произнася, тъй като не е депозиран протест и въззивна жалба от частния обвинител. При извършената служебна проверка обаче съдът намира присъдата в оправдателната ѝ част за правилна и обоснована.

Относно вида и размера на наложените наказания на двамата подсъдими:

За инкриминираното престъпление по чл.198, ал.1 от НК е предвидено наказание от три до десет години лишаване от свобода. Поради липса на въззивен протест и въззивна жалба от частния обвинител съдът намира за ненужно да обсъжда аргументите на районния съд за наличието на предпоставки за прилагане разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК. С оглед на приетите налични многобройни смегчаващи вината обстоятелства, както и изводът, че предвиденото в закона минимално наказание от три години лишаване от свобода ще се окаже несъразмерно тежко, съдът е определил на

двамата подсъдими наказание под законовия минимум, както следва: на подс.Б. е наложил наказание 2 години лишаване от свобода, а на подс.И. 1 година и 8 месеца. Наложено на подс.Б. по- голямо наказание е с оглед по- голямото му участие при упражняване на физическата принуда. Съдът е изложил убедителни съображения относно наличните смегчаващи и отегчаващи вината обстоятелства и е аргументирал изводът, че с така определените им наказания биха се постигнали целите на наказанието визирани в чл.36 от НК.

С оглед чистото съдебно минало на подсъдимите и размера на наложените им наказания районният съд правилно и справедливо е преценил, че за поправянето и превъзпитанието им не е необходимо да изтърпят ефективно наложените им наказания. Поради което на осн.чл.66, ал.1 НК е отложил изтърпяването на същите спрямо двамата подсъдими за изпитателен срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила.

При горния изход на делото, правилно и законосъобразно е прието, че предявеният срещу подсъдимите граждански иск за обезвреда на причинените от престъплението неимуществени вреди за основателен и доказан. Размерът на уважения иск на 5000лв.е справедлив и съответен на интензитета и характера на причинените телесни увреждания и необходимия период за отзвучаването на травмите. Претърпените от страна на пострадалия както физически болки така и емоционална травма и стрес от случилото се , довела до промяна в обичайното му ежедневие и изпитване на чувство на страх и несигурност. От друга страна съдът отчете и поведението на пострадалия, предхождащо инцидента, което до известна степен е провокирало поведението на подсъдимите. Горните обстоятелства правилно са мотивирали съда да присъди обезщетение в посочения размер. Искът за разликата над уважения размер от 5000 лв. до предявения от 25000лв., като неоснователен и недоказан е отхвърлен напълно основателно. Горната сума е присъдена ведно със законна лихва от датата на увреждането – 2.04.22г. до окончателното ѝ изплащане, което е правилно.

В предвид изхода на делото и на основание чл.189, ал.3 от НК подсъдимите са осъдени да заплатят всички направени по делото разноски, както и да заплатят държавна такса съобразно уважения размер на гражданския иск.

Разпореждането с приложените по делото веществени доказателства е се споделя от въззивната инстанция, поради което следва да бъде потвърдено.

По изложените по- горе съображения въззивният съд в настоящия състав счита, че обжалваната присъда следва да бъде потвърдена, тъй като не са налице основания за нейното изменение или отмяна.

В предвид горното и на основание чл.338 от НПК Окръжен съд- Ямбол,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №*****г.постановена по нохд № *****г. по описа на РС- Ямбол.

Решението не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____